

flag, har den i Forveien siddet omhyggeligt og søgt, hvordan den kunde klemme det ned, saa at det kunde se saa stikkeligt og lidet farligt ud som vel muligt. Disse 29½ Millioner forlanges alene til militære Foranstaltninger, foruden at der paa Budgettet for i Aar er en Underbalance paa 4 Millioner. Hvad have vi nu til at betale alle disse Udgifter med, hvorledes staa vi lige overfor de økonomiske Opgaver, der ville sluge godt 30—40 Millioner foruden et Militærbudget paa mindst 30 Millioner? Dertil have vi en Kassebeholdning, som isjor var 36 Millioner Kr., og saa have vi en Reservecfond paa 17 Millioner, som jeg ikke antager, at man vil anvende, da jeg ikke tror, at man ret vel kan have en mindre Reservecfond end 17 Millioner Kr. i Tilfælde af, at der skulde komme uforudsete Begivenheder, der kunde gjøre det nødvendigt at gribe til Reservecfonden. Jeg kan altsaa sige, at vi have noget over 30 Millioner Kr. i Kassebeholdning — der var 36 Millioner isjor, i Aar antager jeg, at der vel er noget mindre — det er det, hvorpaa vi maa stole, og disse 30 Millioner i Kassebeholdningen ere fuldstændig optagne af 29½ Million, der forlanges til militære extraordinære Udgifter, hele Kassebeholdningen sluges af dem. Det vil med andre Ord sige, at dette Budget er lagt i Henhold til en Finantsplan for Fremtiden, der umuliggjør samtlige økonomiske Foranstaltninger og samtlige sociale Spørgsmaals Løsning her i Danmark, og som offerer hele vort Budgets Indtægt og Alt, hvad vi have i Kassebeholdningen, til Gjennemførelsen af uproduktive og ganske sikkert utilfredsstillende militære Foranstaltninger. Saaledes er Sillingen. Det, der her foreligger nu, viser saa tydelig, hvilken Illusion man har gjort sig skyldig i fra det ministerielle Partis Side her i Salen, da man isjor sagde: Vi have Midler nok til at løse begge Dele, vi kunne baade tilfredsstille Landets økonomiske Interesser, hvilke vi erkjende for hyderst paatrængende, og befæste Landet, idet vi udvikle Her, Flaade og Befæstning i Overrensstemmelse med de Grundfæktninger, vi paa dette Omraade hidtil have fulgt. At det var en fuldstændig Illusion, viser sig her, vi have ikke Penge nok til begge Dele. Her er nogle og tredive Millioner, og de kunne anvendes enten til det ene eller til det andet, medmindre man vil stride til nye Skatter, hvad jeg ikke antager, er Regjeringens Hensigt, og som jeg heller ikke antager, vilde vinde Tilslutning fra Rigsdagens Side. Naar man bruger Pengene til militære Foranstaltninger, saa er der Intet til økonomiske, og bruger man dem til

økonomiske, er der Intet til militære. Der er kun et Enten—Eller; vi ere nu komne til det Punkt, hvor der maa vælges: enten Militarisme eller økonomisk Fremskridt, en af Delene. Der kan ikke stiftes Noget under Stolen. Kortene ligge paa Bordet, Regjeringen har selv lagt dem frem, det er aabenbart, at her maa vælges, og det synes, at Regjeringen har valgt det for Flertallet her i Salen mindst tiltalende Alternativ, nemlig at sætte Pengene overstyr paa det Militære og lade de økonomiske Opgaver henligge, til Fremtiden engang skaffer Midler til dem, eller, hvad der vel er det Samme, opgive dem, indtil vort lille Land bliver, hvad der vel er det Rimeligste, naar man vedbliver at lade disse Sager ligge, saa overskøjet af den udenlandske Konkurrence, at vi kunne spare alle mulige økonomiske Anstrængelser. Jeg tror dog, at hele Rigsdagen, hvis den vil se nøgternt og objektivt paa Forholdene, som de ligge for, vil se bort fra alle Partisynspunkter, fra al politisk Videnskab, som man siger, vil se ganske finantsielt, rent forstandsmæssigt paa Sagen, maa indrømme mig, at dette er en ganske umulig Finantspolitik, den kan ikke fortsættes, der maa gribes ind, det er ganske nødvendigt, at der tages anderledes fat, og at vi fra alle Sider blive enige om, at lægge vor finantsielle Politik om. Vi maa ikke blot lægge Budgettet om og spare paa Budgettet — det kan man sagtens gjøre, det er ingen Kunst, at behandle Budgettet saaledes, at vi i Aar kunne faae dette Budget saaledes, at det nominelt endog saa synes at være nogenlunde uden Understud, men hvad nytter det, naar den Politik, der bærer det, hele den Finantspolitik, vi bevæge os paa, fører til, at Statskassen udtømmes til uproduktive Diemed, medens paatrængende økonomiske Reformers tilsidefattes, og aldeles nødvendige Foranstaltninger opgives, saa nytter det ikke at knibe og klemme paa Smaating, som ligesaa godt kunde bevilges, fordi de Ingenting betyde. Men hertil kommer saa øventiljøbet, at vi slet ikke kunne gjøre Regning paa saa enormt store Indtægter i Fremtiden, hvis vi ville reformere vor Toldlovgivning. Der er i Aar efter det sidste Aars Budget en temmelig betydelig

Rettefæ.

Sp. 18, S. 20 f. o. „Underbalance af 14,430,000 Kr.“
 I a s: „Underbalance af 4,430,000 Kr.“